

Juni 2012

salut '11

Slagtryk
Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 5 - 2012

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen og Mia
Kirstine Voss

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Jon A., Leif Achton-Lynegaard, Mikkel B. Andersen,
Anders Nissen Bonde, Caspar Eric Christensen, Sara
Mejlvang Møller, Inga Møllerup og Kirsten Nørgaard.

Udgiver
Kronstork

ISSN
1904-8165

Forside
Zakiya Ajmi

Opsætning
Erik Scherz Andersen

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:
<http://www.slagtryk.dk/category/1206/>

Caspar Eric Christensen

uddrag fra noget der fx kunne hedde 'team crunk' eller fx kunne hedde "i'm so proud of you"

nicki minaj og drake er til fest på vesterbro. nicki minaj drikker vodka og redbull. drake drikker øl. drake tænker nicki minaj resignifierer vodka og redbull aktivt. drake hælder øl ud over sin søster der hælder øl udover drake i en kærlig gestus. nicki minaj siger i er helt fucked. drake tænker i'll get high if i want to og tænker fuck you og glemmer at styre sine ansigtstræk. nicki minaj siger er du sur hehe og griner og drake siger nej. drake og nicki minaj og drakes lillesøster og lil wayne og nogle andre i en gruppe tager i copenhagen skatepark. drake har bowlingsko på that motherfucking bullshit. drake kan ikke komme op på de glatte ramper med bowlingsko. drake prøver at komme op på den rampe hvor nicki minaj sidder. drake kan ikke komme op af de glatte ramper med bowlingsko. drake går udenom. drake og lil wayne sætter sig på en rampe og åbner en øl. drake og lil wayne glider ned ad ramperne og pumper deres fists i vejret og råber hellyeahfuckingrightniggas og går ud på det der måske skal være et dansegulv men som måske også bare er en samling af mennesker. samlingen af mennesker har en gennemsnitsalder på ~15 år. drake og nicki minaj og lil wayne og nogle af dem fra gruppen som stadig er med i gruppen tager på dunkel. drake siger hej til per der siger hej til drake og drake blotter sit håndled og ligger en tyver. der er ingen mennesker. drake og nicki minaj og lil wayne sidder på trappen og drikker red bull. drake og nicki minaj går nedenunder. nicki minaj siger hvis man sku ta mdma sku det næsten være nu og drake siger no girl du ska ikke ta mdma. og nicki minaj siger jeg siger det jo også bare og drake siger ok og tager nicki minaj i hånden der siger what og drake siger kom og drake tager nicki minaj med ud på toilettet og drake slikker på sin finger og dypper sin finger i en pose med hvidlige krystaller og putter fingeren ind mellem nicki minajs læber og gentager den handling men putter fingeren ind mellem sine egne læber og siger så og nicki minaj siger hehe fuck og drake siger hehe.

nicki minaj og drake og lil wayne danser. drake tænker wow og tænker jeg danser for meget med munden og koncentrerer sig om at holde munden helt stille. drake vil putte munden ind i nicki minajs mund og ind i hendes ansigt.

drake og nicki minaj sætter sig i en sofa. nicki minaj rør ved drakes ansigt med et forundret ansigtsudtryk som pigen i filmen med chaplin og drake tænker you've done this before this can't be your first time og drake og nicki minaj kysser og drake og nicki minaj ruller en joint og ryger cigaretter og tager i h.c ørstedsparken og går en tur og drikker kaffe og nicki minaj siger de ser helt fucked ud de der ting i vandet til spejlingerne af træerne i vandet og drake siger her er smukt med en oprigtig stemme og nicki minaj kigger på en hjemløs og siger det er helt fucked og drake siger ja men måske er det ok og nicki minaj siger nej det er helt fucked ting er helt fucked og drake holder nicki minaj og drake har dårlig samvittighed over drakes hjerte der holder nicki minaj og drake og nicki minaj tager hjem og falder i søvn i nicki minajs seng og drake vågner og råber fuck og kommer for sent på arbejde og cykler hurtigt igennem fælleden og tænker på pæretræer og tænker nogen er blevet begravet herude.

Δ

drake og nicki minaj er på bakken. drake og nicki minaj står udenfor og ryger røde gauloises og drikker vodka og redbull drake er fucking stiv. nicki minaj siger team crunk. drake siger yeah og siger brrrrraaaaa og siger hehe. drake føler at han skal knække sig. drake tager hjem til rihanna. drake er fucking stiv. drake knalder rihanna. drake vågner i rihannas roommates seng og tænker wtf. rihanna kommer ind til drake og siger wtf. drake ringer til nicki minaj der siger yo og siger kom til morgenmad og siger tag croissanter med og drake kører i netto og køber croissanter og smeltechokolade og juice. drake kommer op til nicki minaj der sidder i stuen sammen med sine homegirls og kreyayshawn. kreyayshawn siger yo boi og siger der er vodkabrunch. og kreyayshawn og drake og nicki minaj drikker vodka og juice og spiser croissanter med chokolade drake har det samme tøj på og drake fortæller om rihanna og nicki minaj smiler og nicki minaj og drake og kreyayshawn tager ned på dr. louisies bro som ikke er dr. louisies bro men det lille stykke af læ nede ved søen som folk ikke har fattet er det gode sted fordi folk ikke fatter noget i hope no one heard it tænker drake 'cause if they did we're gonna be in some trouble siger drake til drake inde i hovedet på drake damn. og drake spiller a\$ap rocky fra sin iphone og ryger smøger mens han ligger i nicki minajs skød mens kreyayshawn ligger i nicki minajs skød og nicki minaj skal pisse og nicki minaj og drake og kreyayshawn tager hjem til drake og ruller en joint og sidder i vinduet på skift alene mens de andre ligger i sengen i ske eller i solidarisk fosterstilling og snakker om følelser og drake tænker jeg snakker om følelser som om jeg har mange følelser. drake føler der er en uskyldig børnehavestemning i rummet som længslen efter at starte forfra som længslen efter at kunne ligge og høre samtlige the weeknd albums på repeat i et abstrakt antal dage og kigge på nicki minaj. værelset som et drivhus. kreyayshawn og drake og nicki minaj tager til branchefest. drake ser rihanna og kysser rihanna på kinden og går ud og ryger en joint med nicki minaj og kreyayshawn og tager hjem med nicki minaj som tager hjem til drake hun har taget hans hættetrøje på. nicki minaj sætter "i'm so proud of you" på anlægget og drake kan pludselig ikke fokusere på hendes ansigt det virker som om det hele imploderer en smule hun har taget hættetrøjen helt op over hovedet jeg kan slet ikke fokusere på det ansigt hvorfor griner du mellem de kys hvad skal jeg gøre er det her normalt vent ok ok ok måske er det ok ingen siger noget de rocker i takt til proud of you de falder i søvn som et vi og det er alt sammen meget smukt indtil drake vågner og iphonen er løbet tør for strøm og drake kommer for sent nu og lil wayne har allerede ringet to gange og drake cykler til nørreport og sætter sin cykel på nørreport og tænker min cykel bliver nakket på nørreport som ikke er nørreport.

Δ

Anders Nissen Bonde

Bindevævet

Bare at være en stor klump bindevæv, at vælte rundt i sig selv som havet i havet, luften i luften, mørket i mørket, barselsflåd, det skriger at du kun lige hænger i som en snotklat på en vinduesrude, at du famler febrilsk efter noget som du aldrig kan finde, at du har mærker efter det halsbånd som du bliver trukket i, brandsår efter de gløder som du må varme dig ved, at kravle og bore i dine epiblemskjolder, forvridning, bare at være en stor klump dum bindevæv, det skriger at du udhules som grå substans, at du må ernæres ved follikler der brister, at dine læber er fugtige af den amnionvæske du drikker, bare at være en stor klump rullende bindevæv, gennem kødhinden trækker solen trabekler over himlen, at du ligger og spræller i bunden af femten lag våd betændelse, den gule farve som efterårets skovbunde, udvækster, bare at være en stor klump bindevæv, det skriger at du er fanget i din minutvolumen, at du bundet til dit åndedræt, bindevævet gnasker i navlestrengen, det spørger hvem fanden du egentlig tror du er, knoporme, bare at være bindevæv uden højere funktioner, splinter, alger.

Mikkel B. Andersen

To balletsko snørres

to balletsko snøres

som du glider mod

vriddet

i dit redskabslaboratorium

sætter sig på tværs

i pantomimens ubøjelige knogle

koreografien falder omkring manegen

håndfaste kvinder

klinker

hånden bliver fod

Kirsten Nørgaard

Skum

det begynder
med en rystende
mangel på ord
for gru

små fisk
i sikkerhed
med vand og bowle
under bordet

et hav
begynder at skumme
i børnenes små
skåle

Skumring

Vildsvinene kommer tæt på om natten. Jorden er gravet op omkring oliventræerne og ved gyngestativet helt tæt på huset.

I dag læste jeg et digt om et vildsvin med børster og vrede øjne.

Jeg går gerne mellem egetræerne i skumringen.
Håret flyder ud i himlen og sammen med træerne.
Nede ved deres rødder er mit ansigt, en lille hvid trøffel
nogen kan snuse op.

Inga Møllerup

Pinsemorgen står poplen tidligt op

pinsemorgen står poplen tidligt op
den vender og drejer
alle de blanke blade
for at se om
der står noget på bagsiden

det tager sin tid

da solen er helt oppe
bladrer den stadig

Hele skråningen

hele skråningen
et mylder af
kølleformede brunlige
minimissiler på leddelt skaft
skudt op i lyset direkte fra kridttiden!

skulle man gå i dækning
for eventuel beskydning
fra padderokkerne?

Spis sommeren

så'rder

dryppende guldregn
fed hvidtjørn
syrener en masse

tre kugler med guf!

Sara Mejlvang Møller

Til H

Vinteren varede en stor sort mands håndflade. Ville du ikke udtrykke det sådan? Må huske at fortælle dig om det meste, som: jeg opsøgte en kvinde der kendte til jodoform, til kaustisk soda og til grådkval. Endnu vralter jeg op ad bakkerne, der ligner bryster og stiller mig som den stiveste vorte på toppen. Fåret med de sprækkede øjne er her. Det føles som om ikke at vide. Læser forskellige opadgående statistikker om diverse. For nylig så jeg et menneske i TV fastslå: det tager en halv time at længes tilbage. Jeg bruger 40 minutter i badet. Der hvor du er flyder vandet fornemt. Holder du dig ren og fin? Var det noget med dine øres havhvisken? I onsdags gjorde jeg det til en vane at lade jorden gå under hver dag. Du skal jive dreng og ikke bekymre dig. haha. naturligvis husker jeg jordbær i Chaumont.

Jon A

Den gamle på biltur

Som ham den gamle overfor; et stykke over de 80, måske endda over 90. Den alder, hvor man blir kaldt rørig, når man stadig kan stå oprejst. Hvor det at man selv kan ta sko på blir noget at bide mærke i. Når først man er nået dertil hvor man er rørig, så er det en daglig sejr ikke bare at blive liggende i sengen og sygne hen. Rørig betyder at man bruger sin krop, selvom det strengt taget ku være lige meget nu. Han har under alle omstændigheder nået den alder, hvor det blir noget anerkendelsesværdigt at man stadig bor for sig selv, det er sådan en cirkel der blir sluttet: At man uafhængiggør sig som ung og så ellers prøver at blive ved med at være det så længe som muligt. Som om ensomheden sku være noget særlig nobelt at stræbe efter; det er der så osse et langt stykke i midten hvor den ikke er, hvor den er noget nær stigmatiserende, men den ender med at være målet. Den noble, værdige, uafhængige ensomhed. Den man dør i, som det påstås, opløst i rent ego.

Og det er jo for helvede nødt til at være løgn altså. Vi kommer jo ikke ind i verden alene, der er nogen der bringer os ind i den, og så er resten ellers en kamp om at vriste sig fri af nogen og klynge sig fast til andre.

Men det er ikke engang det vi ser i gamle mennesker: Vi ser bare døden. At de skal dø, at det nærmer sig, langsomt eller hurtigt, men at det er uundgåeligt, og at de må ha en eller anden vished om det, at de sidder yderst på bænken nu. Det er ikke til at forstå hvis det ikke sku være det eneste der fylder deres tanker de lange dage ud og ind. Det er det vi ser i dem, alle fortidsformerne, de perfekte og de imperfekte, pluskvamperfektum og den resignerede, sammensatte konditionalis, alt det de ikke nåede, og som de ikke vil nå nu eller nogensinde, fordi der ikke eksisterer nogen præsens for dem, kun en nær, uundgåelig og definitiv futurum.

Der kommer en hjemmehjælper forbi tre gange om dagen og tjekker at han stadig er der, hjælper ham med hvad han nu skal hjælpes med. Det er meget privat alt sammen, hjælpeløshed i dølgsmål. Han er ikke affældig når han åbner sin gadedør og står og kigger lidt op og ned ad gaden, han er altid barberet, håret er altid friseret med brulcreme, skjorten er strøget. Han får et lille chok når man hilser på ham, som om han havde forventet at han var det sidste menneske

tilbage i verden. Det er meget muligt han er det i sin verden. Man kan vel nå et punkt, hvor man ikke længere magter at ta stilling til at verden blir ved med at fødes på ny, ikke orker at den ser en i færd med at dø i slowmotion. At det eneste den fokuserer på er at man er døende, og at den forbløffes hver gang den opdager at man ikke er død endnu. Gør det til en bedrift at man er i live, selvom man har væsentlig mere erfaring med at være det end den selv.

Et par gange om ugen, det her er kernen i historien, tror jeg, hvis der overhovedet er en historie i det at dø, sådan som folk dør hver dag: Et par gange om ugen binder han sin vinrøde butterfly, tar sin cottoncoat og sin bløde hat på og sjosker, duknakket, usikkert vaklende, op ad gaden til der hvor hans bil altid holder parkeret, 20 meter længere oppe, der ikke plads lige overfor, gaden snævrer ind der. Nogen gange går han ind på teatret endnu 20 meter længere oppe og henter et program over hvad det nu er for en forestilling der kommer igennem byen næste gang. Det er ikke så vigtigt, det vigtige er den time han så sidder i sin bil, mens han ryger pibe, kigger lidt i det program han har liggende i skødet, prøver at orientere sig. Han hilser ikke når han sidder i den bil, han er koncentreret, han er ude i sin bil, han er væk. Indtil han bakser bildøren op igen, møjsommeligt låser bilen af og stavrer tilbage til sin hoveddør, hvorfra han godt lige kan løfte hånden lidt til et hils, nikke afmålt, inden han lukker sig ind igen.

Så har han været på tur, ikke? Det er alt sammen relativt: Hvis en halv skive rugbrød med smør og en banan kan gøre det ud for frokost, så kan det andet vel osse gøre det ud for en tur. Der er vel alligevel osse efterhånden så og så mange steder at køre hen for ham, han kan se havet fra sit stuevindue, hvis han da orker at læne sig lidt ud, og skoven har han vel set tusinder og atter tusinder af gange, det er begrænset hvor meget mere han kan føje til sin forbløffelse over skoven. Alt det liv er så anmassende. Spørgsmålet er osse om han overhovedet stadig kan køre bil, hvis det sku komme til stykket. Det er lidt som ham vinbogsforfatteren, der i blurben bag på et af sine opslagsværker proklamerede at han tilbragte "mindst tre måneder om året på rejser i vinens verden", og det lyder så meget som en eufemisme for at være kvartalsdranker og lukke sig inde i sit arbejdsværelse med sin vinreol for at drikke det hele ned, at man helst ikke vil forestille sig at det at være vinbogsforfatter sku være noget andet end det. Det er lidt den samme tur ham den gamle her tar på. Her skal ikke gøres nogen gisninger om minder der passerer revy eller noget, det kan ikke være det det handler om, det er der så meget tid til at de kan gøre resten af dagen.

Det er en tur væk fra minderne. En ud-af-huset-oplevelse. Så får han et frisk perspektiv på tingene. Ikke at han rigtig kan bruge det til noget, der er ikke rigtig nogen at dele det med, men det holder ham i gang nogle dage længere. Han har nået den alder, hvor det er et mål i sig selv. Hvor det næste åndedrag er en lille

sejr hver gang. Når han er borte en dag, når boet er gjort op og huset sat til salg, så vil forlygterne tændes på den bil, motoren vil hoste sig i gang, og den vil lisså stille trille ned ad bakken, ned over kirkepladsen, til den har fået fart nok på til at sætte i et brøl igennem luften henover havnen, gnisterne vil stå fra den, himmelrummet vil blive knitrende elektrisk, lynene vil slå sprækker i himlen, husene vil ryste for hvert tordenskrald, og vi vil rykke tættere sammen indenfor, der er ingen af os der vil være alene om det her.

Og så vil det være det. Så vil der være rigtig, uigenkaldeligt stille. Der skal ikke gjalde nogen basunudgave af forbandede "Eleanor Rigby", der ikke nogen der skal ynkes her. Der er ingen grund til sympati, en høflig, afmålt klapsalve vil være sin plads, det er alt, det er nok. Det er ikke en historie, det er et punktum.

Leif Achton-Lynegaard

ROY LICHTENSTEIN STRIPES

battler britton **KAAFUNK**

superman **KLONK** *lucky luke* **YRK**

tarzan **AAIAAIAAI** *betty boop* **RIZZZ**

nuser **RATATATA** *den røde baron* **PLUMP**

modesty blaise **OOHHH** *basserne* **ALLE RET**

kaptajn haddock **SPLITTE MINE BRAMSEJL**

obelix **BOOING** *fart og tempo* **VRUMM VRUMM**

søren brun **ELSKER DEN LILLE RØDHÅREDE PIGE**

elvis presley **BE BOB A LU LA** *marilyn monroe* **BOB BOB I DO**

Indholdsfortegnelse

Forside af Zakiya Ajmi

Caspar Eric Christensen	uddrag fra noget der fx kunne hedde 'team crunk' eller fx kunne hedde "i'm so proud of you"	s. 3
Anders Nissen Bonde	Bindevævet	s. 6
Mikkel B. Andersen	To balletsko snørres	s. 7
Kirsten Nørgaard	Skum	s. 8
	Skumring	s. 9
Inga Møllerup	Pinsemorgen står poplen tidligt op	s. 10
	Hele skråningen	s. 11
	Spis sommeren	s. 12
Sara Mejlvang Møller	Til H	s. 13
Jon A	Den gamle på biltur	s. 14
Leif Achton-Lynegaard	ROY LICHTENSTEIN STRIPES	s. 17